

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 741/2022
28.09.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Дубравке Дамјановић, председника већа, Милене Рашић, Миролуба Томића, Радмиле Драгичевић Дичић и Светлане Томић Јокић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Весном Зарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Неђељка Ћуровића, због кривичног дела тешко убиство из члана 114. тачка 1) Кривичног законика, одлучујући о захтевима за заштиту законитости бранилаца окривљеног Неђељка Ћуровића, адвоката Драгана Петровића, Ивана Бајазита и Драгане Радуловић, поднетим против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К 439/19 од 14.09.2021. године и Апелационог суда у Београду Кж1 1098/21 од 15.03.2022. године, у седници већа одржаној дана 28.09.2022. године, већином гласова, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосновани захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљеног Неђељка Ћуровића, адвоката Драгана Петровића и Ивана Бајазита, поднети против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К 439/19 од 14.09.2021. године и Апелационог суда у Београду Кж1 1098/21 од 15.03.2022. године, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) Законика о кривичном поступку, а захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног адвоката Драгана Петровића одбија и у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) Законика о кривичном поступку, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног адвоката Ивана Бајазита у преосталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као неблагоприятан захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Неђељка Ћуровића - адвоката Драгане Радуловић, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К 439/19 од 14.09.2021. године и Апелационог суда у Београду Кж1 1098/21 од 15.03.2022. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К 439/19 од 14.09.2021. године окривљени Неђељко Ћуровић оглашен је кривим због извршења кривичног дела

тешко убиство из члана 114. тачка 1) КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од тридесет година у коју казну му је урачунато време проведено у притвору. Према окривљеном на основу члана 87. КЗ изречена је мера безбедности одузимања предмета.

Истом пресудом оштећени је упућен да имовинскоправни захтев оствари у парничном поступку, а окривљени је обавезан на плаћање трошкова кривичног поступка о чијој висини ће суд одлучити посебним решењем.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 1098/21 од 15.03.2022. године, усвајањем жалбе ВЈТ у Београду преиначена је пресуда Вишег суда у Београду К 439/19 од 14.09.2021. године само у погледу одлуке о казни, тако што је Апелациони суд у Београду окривљеног због извршења кривичног дела тешко убиство из члана 114. тачка 1) КЗ, за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, осуђен на казну затвора у трајању од 35 година, у коју казну му је урачунато време проведено у притвору, док је жалба браниоца окривљеног одбијена као неоснована и првостепена пресуда у непреиначеном делу, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтеве за заштиту законитости су поднели:

- бранилац окривљеног Неђељка Ђуровића – адвокат Драган Петровић због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) и 3) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, укине побијане пресуде и предмет врати на поновно одлучивање;

- бранилац окривљеног Неђељка Ђуровића - адвокат Иван Бајазит, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1), 438. став 2. тачка 1) ЗКП, повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) и 3) ЗКП и повреде члана 441. став 1. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, укине побијане пресуде и предмет врати на поновно одлучивање пред измењем већем;

-бранилац окривљеног Неђељка Ђуровића – адвокат Драгана Радуловић, због повреде чланова 114. КЗ и чланова 113, 114, 115. и 124. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, преиначи побијане пресуде, досуди тражене трошкове као и трошкове овог поступка.

Врховни касациони суд је доставио примерке захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и бранилаца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих су захтеви за заштиту законитости поднети, па је након оцене навода изнетих у захтевима, нашао:

Захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљеног Неђељка Ћуровића, адвоката Драгана Петровића и Ивана Бајазита, су неосновани у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, а захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног адвоката Драгана Петровића и у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, док је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног адвоката Ивана Бајазита у преосталом делу недозвољен, а захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Неђељка Ћуровића - адвоката Драгане Радуловић неблаговремен.

Бранилац окривљеног, адвокат Драган Петровић у поднетом захтеву истиче битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП наводећи да се пресуда заснива на доказима на којима се не може заснивати, а без тих доказа не би била донета иста пресуда. Као незаконите доказе издваја:

-записнике о саслушању сведока АА и ББ, састављеним пред ВЈТ дана 01.03.2019. године (у захтеву је омашком наведен датум 25.02.2019. године када је одложено саслушање сведока), сведока ВВ и ГГ састављеним пред ВЈТ дана 22.02.2019. године, сведока ДД и ЂЂ састављеним пред ВЈТ дана 08.04.2019. године, сведока ЕЕ састављеним пред ВЈТ дана 15.04.2019. године, сведока ЖЖ састављеним пред ВЈТ дана 22.04.2019. године, сведока ЗЗ састављеним пред ВЈТ дана 28.02.2019. године и сведока ИИ састављеним пред ВЈТ дана 08.04.2019. године. Наведени записници су незаконити из разлога што су супротни члану 300. став 6. у вези става 1. ЗКП имајући у виду да је тужилац саслушао наведене сведоке без претходног одобрења судије за претходни поступак за њихово саслушање, јер није окривљеном упутио позив о времену и месту испитивања сведока. Према ставу браниоца незаконити су и докази који се позивају на исказе горе издвојених сведока, па као такве означава налаз и мишљење вештака ДР Бранка Мандића, налаз са мишљењем вештака спец.судске медицине ДР Ђорђа Алемпијевића од 07.12.2020. године, налаз и мишљење судских вештака мр. Мирослава Бусарчевића и ДР Марије Ђурић од 07.04.2021. године.

-извештај о форензичком прегледу лица места ПУ за Београд, УКП, Одељења за оперативну форензику број КТ 100280/2019 од 28.01.2019. године који је незаконит са разлога што је састављен супротно одредби члана 133. ЗКП, јер се приликом увиђаја могу предузимати радње помоћи од стране стручног лица форензичке, саобраћајне, медицинске или друге струке, а не самостално како је то полиција учинила. Предметни извештај о форензичком прегледу лица места је сачињен на основу показивања окривљеног полицији где је наводно одбачен нож којим је извршено кривично дело. Према ставу браниоца овакав доказ проналажења и показивања полицији од стране окривљеног средстава извршења кривичног дела и одвођења полиције до тог места није предвиђен ЗКП као службена радња коју полиција може обављати. Како се на овом незаконитом доказу заснива налаз и мишљење ДНК вештачења Биолошког факултета у Београду бр.протокола 19-055 од 08.04.2019. године и овај налаз и мишљење је незаконити доказ.

Бранилац окривљеног – адвокат Иван Бајазит у образложењу истакнуте битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП наводи да је пресуда заснована на незаконитим доказима, јер именовани сведоци прегледа лица места нису потписали први записник, док је други потписао само један од њих.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости бранилаца окривљеног се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Одредбом члана 300. став 4. ЗКП је прописано да ако осумњичени има браниоца, јавни тужилац ће, по правилу, позивати односно обавештавати само браниоца. Ако је осумњичени у притвору, а доказна радња се предузима ван седишта суда, јавни тужилац ће одлучити да ли је потребно присуство осумњиченог.

Неосновани су наводи браниоца окривљеног – адвоката Драгана Петровића да су записници о испитивању сведока АА, ББ, ВВ, ГГ, ДД, ЂЂ, ЕЕ, ЖЖ, ЗЗ и ИИ, сви састављени пред ВЈТ у Београду незаконити из разлога што су супротни члану 300. став 6. у вези става 1. ЗКП, јер тужилац није имао претходно одобрење судије за претходни поступак за њихово саслушање имајући у виду да није окривљеном упутио позив о времену и месту испитивања сведока.

Ово са разлога што из списка предмета произилази да је приликом сваког испитивања претходно наведених сведока био присутан бранилац окривљеног о чему је био благовремено обавештаван од стране поступајућег тужиоца, што је у складу са цитираним чланом 300. став 4. ЗКП. У конкретном случају није у питању ситуација прописана одредбом члана 300. став 6. ЗКП, на који се позива бранилац у поднетом захтеву, када је јавном тужиоцу за испитивање сведока неопходно претходно одобрење судије за претходни поступак из разлога што позив осумњиченом и његовом браниоцу није достављен у складу са одредбама овог законика, већ је бранилац окривљеног уредно обавештаван о дану и часу саслушања свих наведених сведока сагласно члану 300. став 4. ЗКП.

Имајући у виду да се ради о доказима на којима се пресуда може заснивати неосновани су и наводи браниоца да су незаконити и докази који се позивају на исказе горе издвојених сведока и то: налаз и мишљење вештака ДР Бранка Мандића, налаз са мишљењем вештака спец.судске медицине ДР Ђорђа Алемпијевића од 07.12.2020. године, налаз и мишљење судских вештака мр. Мирослава Бусарчевића и ДР Марије Ђурић од 07.04.2021. године.

Такође су као неосновани оцењени наводи захтева браниоца окривљеног, адвоката Драгана Петровића да је извештај о форензичком прегледу лица места ПУ за Београд, УКП, Одељења за оперативну форензику број КТ 100280/2019 од 28.01.2019. године незаконит доказ са разлога што је састављен супротно одредби члана 133. ЗКП, јер се приликом увиђаја могу предузимати радње помоћи од стране стручног лица форензичке, саобраћајне, медицинске или друге струке, а не

самостално како је то полиција учинила. Поред наведеног извештај о форензичком прегледу лица места је сачињен на основу показивања окривљеног полицији где је наводно одбачен нож којим је извршено кривично дело, а што није предвиђено ЗКП као службена радња коју полиција може обављати.

Наиме, одредбом члана 286. став 1. ЗКП прописано је ако постоје основи сумње да је извршено кривично дело за које се гони по службеној дужности, полиција је дужна да предузме потребне мере да се пронађе учинилац кривичног дела, да се учинилац или саучесник не сакрије или не побегне, да се открију и обезбеде трагови кривичног дела и предмети који могу послужити као доказ, као и да прикупи сва обавештења која би могла бити од користи за успешно вођење кривичног поступка.

Одредбом члана 286. став 2. ЗКП прописано је да у циљу испуњења дужности из става 1. овог члана, полиција може: да тражи потребна обавештења од грађана; да изврши потребан преглед превозних средстава, путника и пртљага; да за неопходно потребно време, а најдуже до 8 часова ограничи кретање на одређеном простору; да предузме потребне мере у вези са утврђивањем истоветности лица и предмета; да распише потрагу за лицем или предметима за којима се трага; да у присуству одговорног лица прегледа одређене објекте и просторије државних органа, предузећа, радњи и других правних лица, оствари увид у њихову документацију и да по потреби одузме, да предузме друге потребне мере и радње. О чињеницама и околностима које су утврђене приликом предузимања појединих радњи, а могу бити од интереса за кривични поступак, као и о предметима који су пронађени или одузети саставиће се записник или службена белешка.

По налажењу Врховног касационог суда, у конкретном случају радници полиције су поступали у складу са овлашћењима прописаним чланом 286. ЗКП који, између осталог, прописује и дужност полиције да ако постоје основи сумње да је извршено кривично дело за које се гони по службеној дужности, открију и обезбеде трагове кривичног дела и предмете који могу послужити као доказ, о којим предузетим радњама је састављен извештај о форензичком прегледу лица места ПУ за Београд, УКП, Одељења за оперативну форензику број КТ 100280/2019 од 28.01.2019. године, који се као такав може користити као доказ и на њему се може заснивати пресуда.

Самим тим су као неосновани оцењени и наводи браниоца окривљеног да је незаконит доказ и налаз и мишљење ДНК вештачења Биолошког факултета у Београду бр.протокола 19-055 од 08.04.2019. године јер се заснива на незаконитом доказу полиције и пронађеном предмету - ножу.

Надаље, исти наводи истакнути у жалби браниоца окривљеног – адвокат Ивана Бајазита везано за битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП били су предмет разматрања Апелационог суда у Београду који је поступао у другом степену по изјављеним жалбама на првостепену пресуду Вишег суда у Београду К 439/19 од 14.09.2021. године.

Апелациони суд у Београду, као другостепени, је ове наводе браниоца окривљеног оценио неоснованим и о томе на страни 3., у трећем ставу другостепене пресуде Кж1 1098/21 од 15.03.2022. године изнео јасне разлоге, правилно прихватајући разлоге првостепеног суда на страни 31 и 32, у првом ставу првостепене пресуде, које Врховни касациони суд прихвата као правилне, те у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на ове разлоге и упућује.

Браниоци окривљеног, адвокат Драган Петровић и Иван Бајазит у поднетим захтевима истичу и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП наводећи да се у радњам окривљеног не стичу битни елементи кривичног дела тешко убиство из члана 114. став 1. КЗ већ елементи кривичног дела убиство из члана 113. КЗ из разлога што правноснажна пресуда не садржи ни један субјективни услов инкриминације кривичног дела убиство извршеног на подмукао начин јер нема описа којом је то препреденом, преварном, лукавом, перфидном или неком другом радњом, уз коришћење поверења жртве, окривљени извршио кривично дело за које је осуђен.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости бранилаца окривљеног се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Наиме, исти наводи захтева били су истакнути и у жалби браниоца окривљеног адвоката Драгана Петровића и Ивана Бајазита, те били предмет разматрања Апелационог суда у Београду који је поступао у другом степену по изјављеним жалбама на првостепену пресуду Вишег суда у Београду К 439/19 од 14.09.2021. године. Апелациони суд у Београду као другостепени је ове наводе браниоца окривљеног оценио неоснованим и о томе на страни 10. у другом ставу и на страни 11. у првом ставу другостепене пресуде Кж1 1098/21 од 15.03.2022. године изнео јасне разлоге, које Врховни касациони суд прихвата као правилне, те у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП, на ове разлоге и упућује.

Поред наведеног, бранилац окривљеног адвокат Драган Петровић у образложењу истакнуте повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, наводи да је у погледу кривичног дела које је предмет оптужбе погрешно примењен закон обзиром да када првостепени и другостепени судови нису нашли да окривљеном треба изрећи казну доживотног затвора већ казну затвора, јер оба суда нису нашли да учиниоцу треба изрећи казну затвора од 40 година која је блажа од казне доживотног затвора, већ само казне затвора у краћем трајању од 40 година, онда казна затвора није могла бити дужа од 20 година затвора како је то предвиђено чланом 5. став 1. Закона о изменама и допунама Кривичног законика којим је брисан став 3. члана 45 КЗ и самим тим и могућност изрицања казне затвора у трајању од 30 до 40 година, што закон који је важио у време пресуђења, по оцени браниоца чини блажим.

Изнети наводи захтева адвоката Драгана Петровића се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Одредбом члана 5. став 1. Кривичног законика („Службени гласник РС“ бр.72/09... 35/2019) прописано је да се на учиниоца кривичног дела примењује закон који је важио у време извршења кривичног дела, а према одредби става 2. истог члана, ако је после извршења кривичног дела измењен закон једном или више пута, примениће се закон који је најблажи за учиниоца.

Чланом 43. Кривичног законика који се примењивао од 11.09.2009. до 30.11.2019. године, којим су прописане врсте казни, одређено је да се учиниоцу кривичног дела могу изрећи: казна затвора, новчана казна, рад у јавном интересу и одузимање возачке дозволе.

Чланом 45. став 1. Кривичног законика, који се примењивао у време извршења кривичног дела прописано је да казна затвора не може бити краћа од 30 дана нити дужа од двадесет година. Ставом 3. овог члана одређено је да се за најтежа кривична дела и најтеже облике тешких кривичних дела може уз казну из става 1. изузетно прописати и казна затвора од 30 до 40 година.

Законом о изменама и допунама Кривичног законика („Службени гласник РС“ бр. 35/2019) који је ступио на снагу и примењује се од 01.12.2019. године, у одредби члана 44а у ставу 1. предвиђено је да се за најтежа кривична дела и најтеже облике тешких кривичних дела може уз казну затвора изузетно прописати и казна доживотног затвора.

Одредбом члана 114. тачка 1) Кривичног законика („Службени гласник РС“ бр. 72/09) који се примењивао од 11.09.2009. до 30.11.2019. године је прописано да ће се затвором од најмање 10 година или затвором од 30 до 40 година казнити онај ко другог лиши живота на свиреп или подмукао начин.

Законом о изменама и допунама Кривичног законика („Службени гласник РС“ бр. 35/2019) је за ово кривично дело у ставу 1. тачка 1) члана 114. Кривичног законика предвиђена казна затвора од најмање 10 година или доживотни затвор.

Правни континуитет посебне врсте казни прописаних за најтежа кривична дела и најтеже облике истих кривичних дела изводи се разматрањем садржаја наведених одредаба кривичног законика и запређене казне за конкретно кривично дело у посебном распону и максимуму од 30 до 40 година, што сада одговара доживотном затвору.

Имајући у виду одредбе општег дела Кривичног законика (врсте казни, претпоставке и услови за прописивање казне затвора...) чланом 43, чланом 45. став 3. Кривичног законика („Службени гласник РС“, бр. 72/09, 121/12... 35/19) несумњиво је у Кривичном законнику важећем у време извршења конкретног кривичног дела прописана посебна врста казне – затвор од 30 до 40 година док је у време пресуђења то доживотни затвор (члан 44а Кривичног законика).

Посебан део Кривичног законика у време извршења кривичног дела тешко убиство из члана 114. тачка 1. Кривичног законика, прописује могућност да суд

изрекне окривљеном затвор од 30 до 40 година, за коју казну се суд и определио и окривљеног Неђељка Ђуровића осудио на казну затвора у трајању од 35 година у коју му се урачунава и време проведено у притвору.

Полазећи од наведеног, а имајући при томе у виду одредбу члана 5. Кривичног законика, који регулише временско важење кривичног законодавства и примену блажег закона, као и цитиране законске одредбе, по оцени Врховног касационог суда нижестепеним пресудама, није повређен закон на штету окривљеног, у смислу члана 439. тачка 2) ЗКП, будући да је правилно примењен Кривични законик који је важио у време извршења предметног кривичног дела, који је уједно и блажи за учиниоца јер за конкретно кривично дело тим законом није била прописана казна доживотног затвора.

Бранилац окривљено адвокат Драган Петровић у поднетом захтеву истиче и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП у вези члана 54. став 3. КЗ наводећи да је Апелациони суд приликом преиначења казне из првостепене пресуде од 30 година, поред других околности узео у обзир и околности које представљају обележје кривичног дела за које је окривљени осуђен.

Изнети наводи захтева адвоката Драгана Петровића се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Одредбом члана 54. став 3. КЗ прописано је да се околност која је обележје дела не може узети у обзир и као отежавајућа, односно олакшавајућа околност, изузев ако прелази меру која је потребна за постојање кривичног дела или одређеног облика кривичног дела или ако постоје две или више оваквих околности, а само једна је довољна за постојање тежег, односно лакшег облика кривичног дела.

Одредбом члана 114. тачка 1) Кривичног законика прописано је да ће се затвором најмање десет година или затвором од тридесет до четрдесет година казнити онај ко другог лиши живота на свиреп или подмукао начин.

Према стању у списима, другостепени суд, приликом доношења одлуке о казни, на страни окривљеног је ценио околности из члана 54. КЗ које су од утицаја на одмеравање казне, а које не представљају околности које чине обележја кривичног дела у питању и то тежину извршеног кривичног дела, односно степен друштвене опасности. С тога по оцени овога суда правноснажном пресудом није учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП у вези члана 54. став 3. КЗ, на коју се неосновано захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног указује.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката Ивана Бајазита у преосталом делу је недозвољен.

Бранилац окривљеног, адвокат Иван Бајазит захтев подности и због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, због које

је подношење захтева дозвољено окривљеном. Међутим, наведену повреду образлаже тако што оспорава чињенично стање и оцену доказа у правноснажним пресудама наводећи да урачунљивост окривљеног није поуздано утврђена, те да се из описног понашања окривљеног не може поуздано утврдити субјективни елемент предметног кривичног дела.

У истом захтеву се истиче и повреда кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном. Међутим, бранилац окривљеног не указује на који начин је суд одлуком о кривичној санкцији повредио закон, већ суштински наведену повреду закона повезује са повредом члана 441. став 1. ЗКП (коју такође истиче као разлог за подношење захтева) наводећи да је приликом изрицања казне требало подробније истражити кретање оштећеног, те да ли је неко трећи оштећеног позвао да изађе.

Како, дакле, бранилац окривљеног у поднетом захтеву, као разлог побијања правноснажних пресуда, само формално означава повреде закона због којих је подношење захтева дозвољено окривљеном, док суштински указује на погрешно и непотпуно чињенично стање и повреду члана 441. став 1. ЗКП, а што не представља законски разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног, адвоката Ивана Бајазита у овом делу оценио недозвољеним.

Поред наведеног у поднетом захтеву се наводи и да су пресуде нејасне и недовољно образложене на који начин се указује и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП. Надаље се напомиње и да заседа није постојала јер нема ограде, жбуна, дрвета, жардињере, зида, ничега што би сакривало починиоца до доласка жртве, те да чињенично стање из изреке не одговара стању у списима, оспоравајући закључке суда везано за постојање подмуклости и износи сопствену оцену доказа изведених током поступка, што све наведено представља оспоравање утврђеног чињеничног стања и оцене доказа дате од стране суда. Наведне повреде не представљају законски разлог због којег је, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, па је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног, адвоката Ивана Бајазита и у овом делу оценио недозвољеним.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног адвоката Драгане Радуловић је неблагоприятан.

Одредбом члана 487. став 1. тачка 1) ЗКП прописано је да ће Врховни касациони суд у седници већа решењем одбацити захтев за заштиту законитости, ако није поднет у року из члана 485. став 3. и 4. ЗКП.

Одредбом члана 485. став 4. ЗКП прописано је да због повреда тог законика (члан 74, члан 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члан 439. тачка 1) до 3) и члан 441. став 3. и 4.) учињених у првостепеном и

поступку пред апелационим судом, окривљени може поднети захтев за заштиту законитости у року од 30 дана од дана када му је достављена правноснажна одлука, под условом да је против те одлуке користио редовни правни лек. Овај рок важи и рачуна се исто и за браниоца окривљеног, обзиром на одредбу члана 71. тачка 5) ЗКП, којом су права браниоца ограничена правима окривљеног.

Имајући у виду цитиране законске одредбе, те чињеницу да је окривљеном Неђељку Ђуровићу, према доставници која се налази у списима предмета, пресуда Апелационог суда у Београду Кж1 1098/21 од 15.03.2022. године, уредно достављена 24.05.2022. године, па је последњи дан 23.06.2022. године (радни дан), а да је бранилац окривљеног – адвокат Драгана Радуловић захтев за заштиту законитости поднела дана 28.06.2022. године, а што произилази и из службеног печата Врховног касационог суда, дакле након протека рока од 30 дана који је прописан одредбом члана 485. став 4. ЗКП, то је Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Неђељка Ђуровића – адвоката Драгане Радуловић, одбацио као неблаговремен, јер је поднет након законом прописаног рока.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама нису учињене повреде закона на које се неосновано указује захтевима за заштиту законитости бранилаца окривљеног Неђељка Ђуровића, адвоката Драгана Петровића и Ивана Бајазита, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. и 2. ЗКП захтеве у односу на повреде наведене у изреци пресуде одбио као неосноване, док је у осталом делу на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП и члана 485. став 4. ЗКП захтев браниоца окривљеног Ивана Бајазита одбацио као недозвољен, а захтев браниоца окривљеног адвоката Драгане Радуловић на основу члана члана 487. став 1. тачка 1) ЗКП и члана 485. став 4. ЗКП одбацио као неблаговремен.

Записничар-саветник
Весна Зарић,с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић

Председник већа-судија
Дубравка Дамјановић,с.р.